

Kovács Kristóf

amíg az

éveknek kell eltelnie,
amíg az ujjak valóban összeérnek egy hát közepén,
amiről a szőlőtövek mellé szúrt karók mesélnek,
hagyva a teljes vakságban, hogy körülfonják őket,
mert az élők leginkább az élettelenbe kapaszkodnak,
így vagy úgy, de mégis fényképek élére soványodik az emlékezet,
ujjával tömködi a dohányt a helyére, az ujjával ahogy.
hideg belsőudvarokba fújt füst, füst marad,
lágyszeret adnak az utcák, csak nevekre támaszkodom,
nevek maradnak.
szíveink közt a hitelesítés a probléma,
ismerem már,
nehezen nyíló kapuajtókra testtel rásegítek,
mindenhez külön kulcsom van,
kinyitom előtte, magam elé engedem, úgy illik,
hogy ő ijedjen meg először,
mert ami vár ránk, az pont az, aminek látszik,
azt mondta, attól fél a legjobban, hogy beleőrül valamibe,
én ezért nem foglalkozom az idővel, hogy a múltást megalázzam,
persze jó lenne még egyszer, ugyanúgy,
mondjuk viszonylag egy új kezdést,
hogy ne tudjalak megszokni,
mert így telnek el évek, és csak évek.
felénk meg kerítésbe nőtt fák, szögesdrótot virágzanak.
eltelnek évek,
már nem biztos, hogy ölelem, lehet, hogy csak kapaszkodom belé,
mert folyton érzem vállamban,
a nehéz pesti ajtók súlyát.